

Sygn. akt IV Ca 359/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Deniziuk

Sędziowie SO: Wanda Dumanowska, Elżbieta Jaroszewicz (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Kamila Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2015 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko T. P. i J. P.

o ustanowienie rozdzielności majątkowej małżeńskiej

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego

w S. z dnia 14 kwietnia 2015r., sygn. akt III RC 250/14

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ca 359/15

UZASADNIENIE

Powód J. K., w dniu 27 marca 2014r. wniósł przeciwko pozwanym J. P. i T. P. pozew o ustanowienie rozdzielności majątkowej małżeńskiej. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanych zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż jest wierzycielem pozwanego J. P.. W dniu 18 grudnia 2012 roku Sąd Rejonowy w S. zasądził od J. P. na rzecz J. K. kwotę w wysokości 50.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Sąd nadał powyższemu orzeczeniu klauzulę wykonalności w dniu 13 czerwca 2013 roku. Jednakże wszczęte postępowanie egzekucyjne przeciwko J. P. okazało się bezskuteczne, albowiem dłużnik nie posiada majątku odrębnego, z którego byłoby możliwe przeprowadzenie skutecznej egzekucji. Pozwany wraz z żoną T. P., jest współwłaścicielem (na zasadach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej) nieruchomości położonej w miejscowości S. (...), dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w S. księga wieczysta za numerem (...). Zaspokojenie wierzytelności powoda z powyższej nieruchomości, wymaga podziału majątku wspólnego, a umożliwić to może - ustanowienie rozdzielności majątkowej. Dodał także, że nie uzyska tytułu wykonawczego z klauzulą wykonalności przeciwko żonie dłużnika, bowiem zobowiązanie, na którym opiera się tytuł wykonawczy wynika z umowy pożyczki, której stronami był tylko J. P. oraz J. K., a żona dłużnika sprzeciwiła się zajęciu nieruchomości. W toku procesu powód umocował zawodowego pełnomocnika.

Pozwani J. P. i T. P. w odpowiedzi na pozew wnieśli o jego oddalenie w całości, podnosząc brak uprawdopodobnienia możliwości zaspokojenia wierzyciela na skutek ingerencji w ustrój małżeński. Z odpowiedzi na

pozew dalej wynika, że wartość licytacyjna udziału w nieruchomości należącego do pozwanego J. P. wynosi nie więcej niż 15.000 zł i jest sześciokrotnie niższa, niż należność objęta hipoteką, a zatem w przypadku egzekucji wierzyciel nie otrzyma żadnych środków. Wskazano również, że problemy finansowe pozwanego J. P. są następstwem wypadku samochodowego, w którym odniósł ciężkie obrażenia.

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w S. ustanowił z dniem 27 marca 2014 roku rozdzielną majątkową małżeńską T. P., nazwisko rodowe S. i J. P., nazwisko rodowe P., którzy zawarli związek małżeński w dniu (...) roku w Urzędzie Stanu Cywilnego w D., wpisany do księgi małżeństw za numerem (...) (punkt 1 sentencji) i zasądził solidarnie od pozwanych T. P. i J. P. na rzecz powoda J. K. kwotę 560 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2 sentencji).

Przedmiotowe orzeczenie zostało oparte na następujących ustaleniach. J. P. i T. P. zawarli związek małżeński w dniu (...) w D.. Są właścicielami (na zasadach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej) nieruchomości gruntowej - dwóch działek o łącznej powierzchni 1,36 ha, dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w S. księga wieczysta za numerem (...). Nieruchomość obciążona jest hipoteką umowną na kwotę 99.263,28 zł. Wierzycielem hipotecznym jest Skarb Państwa - Agencja Nieruchomości Rolnych.

Pozwani nie mają majątków odrębnych. Pozwany nie posiada żadnego majątku ruchomego większej wartości.

W dniu 13 grudnia 2010r. J. K. udzielił J. P. pożyczki w kwocie 50.000 zł na okres od 13.12.2010r. do 13.12.2011r. ze spłatą „w następnym dniu” po upływie terminu (13.12.2011r.). Pozwany po upływie terminu spłaty zwlekał z oddaniem pożyczki, nie odbierał telefonów od powoda. Później w uzgodnieniu z nim zobowiązał się do spłat ratalnych. Obiecywał powodowi spłatę pożyczki po sprzedaży gruntów. Powód znalazł pozwanemu kupca. Pozwany sprzedał łącznie około 36 ha ziemi w cenie 16.000 zł za 1 ha. Uzyskane ze sprzedaży pieniądze, pozwany częściowo przekazał dzieciom na „rozbudowę parku samochodowego” oraz spłacił inne zobowiązania m.in. na rzecz Urzędu Skarbowego. Oddał także dopłaty rolno – środowiskowe. Jak podał „zostały inne zobowiązania i nie wiedział jak to ogarnąć, aby móc go >powoda< spłacać”. Pożyczki nie zwrócił.

Powód wniósł przeciwko pozwanemu pozew o zapłatę. Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 18 grudnia 2012r. w sprawie IX C 366/12 w punkcie pierwszym zasądzono od J. P. na rzecz J. K. kwotę 50.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2011r. do dnia zapłaty. W punkcie drugim zasądzono od J. P. na rzecz J. K. kwotę 3.042 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Apelację J. P., Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 24 maja 2013r. w sprawie IV Ca 229/13 – oddalił, zasądzając od niego na rzecz J. K. kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, a postanowieniem z dnia 10 czerwca 2013r. nadał klauzulę wykonalności powyższemu wyrokowi Sądu Rejonowego w S..

Na podstawie w/w tytułów wykonawczych powód złożył wnioski egzekucyjne. Komornik dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę, oraz wierzytelności zasiłku chorobowego. W toku jej prowadzenia nastąpił zbieg z Urzędem Skarbowym, wobec którego dłużnik zalegał na kwotę około 10.000 zł. Postanowieniem Sądu Rejonowego w S. z dnia 25 czerwca 2014r. w sprawie IX Co 893/14 powierzono dalsze łączne prowadzenie obu egzekucji komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w S. S. B. oraz utrzymano w mocy dotychczasowe zajęcia komornika i Urzędu Skarbowego w S.. Z zawiadomienia komornika, dłużnik nie posiada żadnych nieruchomości nadających się do objęcia, nie prowadzi działalności gospodarczej, działalność została zawieszona, nie posiada także żadnego pojazdu samochodowego oraz żadnej przyczepy wykazanej w bazie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców.

O egzekucji komorniczej uczyniono wzmiankę w księdze wieczystej nieruchomości pozwanych.

J. P. w czerwcu 2013r. zalegał w kwocie 66.175,52 zł na rzecz Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w G.. W dniu 17 czerwca 2013r. zawarł umowę, zgodnie z którą powyższą zaległość tę rozłożono mu na raty w kwotach po 3.308,78 zł miesięcznie – ostatnia rata płatna 10 kwietnia 2018r.

J. P. uległ wypadkowi w 2006r. Od tego czasu – jak podał – jego sytuacja majątkowa pogorszyła się.

Z oświadczenia pozwanego wynika, że łączna wartość dwóch działek to około 35.000 – 40.000 zł. Innego majątku pozwany nie posiada. Mieszka u syna, który otrzymał dom w darowiznie od brata pozwanego. J. P. od czasu wydania wyroku w sprawie IXC 366/12, nie kontaktował się z powodem.

Analizując ustalone w sprawie okoliczności przez przyzmat art. 52 § 1a k.r.o., Sąd I instancji stanął na stanowisku, że żądanie powoda zasługuje na uzasadnienie. Wskazał, że powód wykazał istnienie stwierdzonej tytułem wykonawczym wierzytelności w stosunku do jednego z małżonków – J. P. – wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 18 grudnia 2012r. w sprawie IX C 366/12, któremu Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 10 czerwca 2013r. w sprawie IV Ca 229/13 nadał klauzulę wykonalności. Uprawdopodobnił przy tym, że zaspokojenie jego wierzytelności wymaga podziału majątku wspólnego pozwanych. Sąd nie dopatrył się także okoliczności, które wskazywałyby na nadużycie prawa przez wierzyciela, działania zmierzające do obejścia prawa, albo niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

W skład wspólnego majątku pozwanych wchodzi nieruchomości gruntowa – dwie działki o łącznej powierzchni 1,46 ha. Z oświadczenia pozwanego J. P. wynika, że ich łączna wartość to około 35.000 – 40.000 zł. Powód nie jest w stanie zaspokoić swojej wierzytelności w inny sposób, jak tylko poprzez podział majątku wspólnego pozwanych. Wierzytelność powoda jest niezaspokojona od około 5 lat. Pozwany J. P. nie usiłował dotychczas rozwiązać problemu swojego zadłużenia wobec powoda. Miał przecież taką możliwość po sprzedaży ziemi. Biorąc pod uwagę wskazaną przez niego ilość sprzedanych hektarów (36) i cenę na jeden hektar (16.000 zł), ze sprzedaży ziemi uzyskał łączną sumę 576.000 zł. Twierdził także, że zmuszony był do spłaty innych wierzytelności. m.in. na rzecz Urzędu Skarbowego oraz musiał zwrócić otrzymane dopłaty rolno – środowiskowe (łącznie około 400.000 zł). Jak podał „zostały inne zobowiązania i nie wiedział jak to ogarnąć, aby móc go >powoda< spłacać”. Tymczasem część uzyskanych ze sprzedaży środków przekazano dzieciom pozwanych, na „rozbudowę parku samochodowego”. Wprawdzie powyższe wynika jedynie z zeznań powoda, ale J. P. zeznaniom tym nie zaprzeczył. Nie ma więc podstaw aby odmówić im prawdziwości. Z powyższego wynika - w ocenie Sądu Rejonowego - że pozwani dysponowali środkami finansowymi, którymi choćby w części mogliby pokryć wierzytelność powoda. Tego jednakże nie uczynili, choć z pewnością – prowadząc wspólne gospodarstwo domowe – ze środków finansowych korzystali wspólnie. Innymi słowy, pozwani pozbyli się pokaźnego majątku z pominięciem zobowiązania wobec J. K.. Jednocześnie pozwany J. P. nie wykazał, że egzekucja z innej części majątku oczywiście wystarcza na zaspokojenie roszczenia wierzyciela.

Sąd I instancji podniósł, że nie można z całą pewnością przyjąć, jak to czynią pozwani, że nieruchomości pozwanych w przypadku ustanowienia rozdzielnosci i prowadzenia postępowania o podział majątku wspólnego nie będzie przedstawiała żadnej wartości na skutek obciążenia jej prawem rzeczowym (hipoteką). W zbiegu egzekucji z Urzędem Skarbowym, istnieje bowiem szansa na chociaż częściowe, ale jednak odzyskanie wierzytelności powoda, tym bardziej, że zaległość pozwanego wobec Urzędu Skarbowego w czasie zajęcia przez komornika wynosiła około 10 000 zł. Ustanowienie rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej daje aktualnie powodowi jedyną realną możliwość zaspokojenia części swojej wierzytelności, bowiem jak wynika z zeznań pozwanego J. P., a także zawiadomienia komornika (k. 32) dłużnik nie posiada żadnych ruchomości nadających się do objęcia, nie prowadzi działalności gospodarczej, nie posiada także żadnego pojazdu samochodowego oraz żadnej przyczepy wykazanej w bazie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców.

Mając powyższe na uwadze, uwzględniono powództwo i ustanowiono z dniem złożenia pozwu, tj. z dniem 27 marca 2014r. rozdzielnosc majątkową małżeńską pomiędzy małżonkami J. P. i T. P..

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 7 ust. 1 pkt. 9 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Pozwani zaskarżyli powyższy wyrok apelacją, domagając się jego zmiany poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto wnieśli o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje. Skarżonemu orzeczeniu zarzucili naruszenie:

- art. 233 k.p.c. i art. 231 k.p.c., poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i sprzeczność ustaleń Sądu z jego treścią;
- art. 52 k.r.o., poprzez jego wadliwe zastosowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że bacząc na treść art. 382 k.p.c., sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 704/97 - za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem postępowania przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, jak i wnioski wywiedzione z ustalonych okoliczności, prowadzące do wydania zaskarżonego postanowienia były prawidłowe. Sąd Okręgowy nie znalazł zatem podstaw do innej, aniżeli dokonana przez Sąd Rejonowy, oceny okoliczności powoływanych przez strony w toku postępowania sądowego przed obiema instancjami.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje poczynione przez Sąd I instancji ustalenia stanu faktycznego, jak i zaprezentowane w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia rozważania prawne. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny merytorycznej zgłoszonego roszczenia. W konsekwencji, zarzuty podniesione w treści apelacji, w ocenie Sądu II instancji, stanowią w istocie gołosłowną polemikę z prawidłowymi wskazaniem i rozważaniami Sądu I instancji.

Zważyć należy, że pozwani oparli apelację na zarzucie naruszenia prawa procesowego, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i oparcie orzeczenia na sprzecznych z jego treścią ustaleniach.

Należy mieć na uwadze, iż zgodnie z treścią - wyrażającego obowiązującą w polskiej procedurze cywilnej zasadę swobodnej oceny dowodów - art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału - swobodna ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w związku z całym zebrany materiał dowodowy. Jest to podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (orzeczenie Sądu Najwyższego z 16 lutego 1996 r., II CRN 173/95, nie publ.). W orzeczeniu z 10 czerwca 1999 roku, wydanym w sprawie II UKN 685/98 (OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655) Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważyć ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Jednocześnie przysługujące sądowi prawo swobodnej oceny dowodów musi być tak stosowane, aby prawidłowość jego realizacji mogła być sprawdzona w toku instancji. Dlatego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN

4/98; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

Zdaniem Sądu II instancji, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego. To z kolei czyni zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. i art. 231 k.p.c. gołosłownym.

Wywodom Sądu I instancji nie można zarzucić dowolności, ani przekroczenia granic logicznego rozumowania. Sąd odniósł się do podniesionych przez obie strony w toku sprawy zarzutów. Wskazał fakty, które uznał za udowodnione i na których oparł swoje rozstrzygnięcie. Wyjaśnił szczegółowo motywy, którymi kierował się. Odnosił się przy tym do całego zaproponowanego przez strony materiału dowodowego.

Art. 52 § 1a k.r.o. obowiązujący od 20 stycznia 2008 roku przyznaje wierzycielowi legitymację procesową do wystąpienia z żądaniem ustanowienia rozdzielności majątkowej i dotyczy sytuacji, w której uprawnienie do żądania ustanowienia rozdzielności majątkowej ma wierzyciel jednego z małżonków. Skorzystanie więc z tego uprawnienia wymaga istnienia po stronie powoda przymiotu wierzyciela. Do wykazania tego przymiotu jest wystarczający ważny tytuł wykonawczy wystawiony na rzecz powoda przeciwko jednemu z małżonków. Wierzyciel powinien wykazać istnienie stwierdzonej tytułem wykonawczym wierzytelności w stosunku do jednego z małżonków i uprawdopodobnić, że zaspokojenie tej wierzytelności wymaga podziału majątku wspólnego. Wierzyciel nie musi wykazywać ani ważnych powodów, ani bezskuteczności egzekucji. Wystarczy wykazanie, że nie może otrzymać klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową (art. 787 k.p.c.). Nie jest też konieczne uprzednie skierowanie egzekucji do majątku osobistego dłużnika oraz do składników jego majątku wymienionych w art. 41 § 2 i wykazywanie jej bezskuteczności.

Pamiętać należy, iż ustawodawca wyłącza zastosowanie szczególnych przepisów o postępowaniu dowodowym, jeżeli ustawa przewiduje uprawdopodobnienie zamiast dowodu (art. 243 k.p.c.). Podkreśla się, iż uprawdopodobnienie nie stwarza stanu pewności co do istnienia stanu faktycznego, ale stwarza stan uwiarygodnienia zaistnienia danego stanu faktycznego. Podlega jednak ocenie sądu zgodnie z zasadą swobodnej oceny środków dowodowych. W doktrynie wskazuje się, iż najczęściej do uprawdopodobnienia danych okoliczności faktycznych wystarcza pisemne oświadczenie osoby trzeciej, pojawił się nawet pogląd, iż do uprawdopodobnienia okoliczności, o których mowa w art. 52 § 1a k.r.o. wystarczy pisemne oświadczenie wierzyciela, iż dla zaspokojenia wierzytelności wymagany jest podział majątku wspólnego małżonków, jeżeli w oświadczeniu wierzyciel wskaże na okoliczności, dotyczące np. charakteru wierzytelności, uzasadniające przypuszczenie, iż bardziej korzystne dla wierzyciela będzie zaspokojenie się z części majątku wspólnego, która przypadnie małżonkowi dłużnikowi po podziale, niż prowadzenie egzekucji z niektórych składników majątku wspólnego (por. G. Jędrejek Powództwo o ustanowienie przymusowego ustroju majątkowego [w:] Intercyzy. Pojęcie. Treść. Dochodzenie roszczeń, Rozdział V. Dochodzenie przez osoby trzecie roszczeń wynikających z umów majątkowych małżonków).

Powód udowodnił w toku procesu, przedkładając wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 18 grudnia 2012r. w sprawie IX C 366/12, zaopatrzonej klauzulą wykonalności, że przysługuje mu wierzytelność wobec pozwanego J. P.. Uprawdopodobnili nadto, że zaspokojenie tej wierzytelności nie jest możliwe ani z majątku osobistego pozwanego, ani z majątku wspólnego pozwanych, w skład którego wchodzi nieruchomości gruntowa – dwie działki o łącznej powierzchni 1,46 ha. Z oświadczenia pozwanego J. P. wynika, że ich łączna wartość to około 35.000 – 40.000 zł. Powód uprawdopodobnił, że nie jest w stanie zaspokoić swojej wierzytelności w inny sposób, jak tylko poprzez podział majątku wspólnego pozwanych. Wierzytelność powoda jest niezaspokojona od około 5 lat. Co warte podkreślenia, pozwany J. P. nie usiłował dotychczas rozwiązać problemu swojego zadłużenia wobec powoda. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, apelujący miał taką możliwość po sprzedaży ziemi, za którą uzyskał łączną sumę 576.000 zł, jednakże z niej nie skorzystał. Stwierdził w tym miejscu, że zmuszony był do spłaty innych wierzytelności m.in. na rzecz Urzędu Skarbowego oraz musiał zwrócić otrzymane dopłaty rolno – środowiskowe (łącznie około 400.000 zł). Nie mniej jednak część uzyskanych ze sprzedaży środków pozwany przekazał swoim dzieciom, na „rozbudowę parku samochodowego”.

Nie jest zasadnym twierdzenie apelujących, jakoby na przeszkodzie uwzględnieniu powództwa stała okoliczność, iż powód nie wykazał, iż będzie możliwe zaspokojenie jego wierzytelności z udziału w majątku wspólnym przypadającym J. P. w wyniku podziału majątku. Wskazać bowiem należy, iż przedmiotem badania w postępowaniu o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej nie jest badanie czy realnym jest, że wierzyciel uzyska zaspokojenie swojej wierzytelności z udziału uzyskanego w wyniku tego podziału. Uwzględnienie żądania z art. 52 § 1a krio p otwiera drogę do dokonania podziału majątku między małżonkami, ustalenia udziałów w tym majątku, które co do zasady w myśl art. 43 § 1 krio p małżonkowie mają równe, ale w szczególnych sytuacjach może dojść do ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym.

Wystąpienie przez powoda z pozwem o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej między pozwanymi małżonkami nie można uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Powodowi przysługuje wierzytelność, zaś perspektywy jej zaspokojenia przez dobrowolne wpłaty pozwanego oraz egzekucję należności są żadne.

Reasumując, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego powodowi przysługuje wierzytelność, zaś perspektywy jej zaspokojenia przez dobrowolne wpłaty pozwanego oraz egzekucję należności są żadne.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. apelację pozwanych oddalił.